

Máté T. Gyula: Cuba libre

2015 április 15. Flag

Szöveg méret

Mentés

-
-
-

- [0](#)

Még nincs értékelve

Mérték

Jégkockák, két rész fehérrum, öt rész kóla és egy fél lime leve – ez a híres-neves kubai koktél tradicionális receptje. Először a citromféséset csavarják a pohárba, majd a jégkocka jön, azt követi a rum és a kóla.

Washingtonnak és Havannának még évekig, ha nem évtizedekig mást és mást fog jelenteni „Kuba szabadsága”.

B? fél évszázadig azonban csak az els? két összetev? szerepelt a politikai Cuba librében: az amerikai–kubai viszony keser? is volt, fagyos is volt. Az 1961-ben, a havannai államosítások után bevezetett washingtoni embargó, a Castro-rezsim megdöntésére vonatkozó amerikai kísérletek, a kubai forradalom exportja lehetetlenné tett minden együttműködést.

A Disznó-öböl, a mérgezett szivarok és Che Guevara legendás „kirándulásai” persze csak a látványos részei voltak ennek a viszonynak, a harc minden fronton folyt 1961, a diplomáciai kapcsolatok megszüntetése és az amerikai kereskedelmi embargó egy évvel kés?bbi bevezetése óta.

Nem csekély cinizmussal nézve ez persze évtizedekig mindenkinek megfelelt. A Fehér Háznak szálka volt ugyan a „körme alatt” a vörös sziget, a dolognak azonban voltak el?nyei is. Egyfel?l a hidegháborús helyzetben bármikor jól jött a kertek alatt ólalkodó kommunista veszély, a Fehér Ház kertjében „partra szálló szivarozó szakállas” rémképe. Másfel?l ott volt a választásokat dönteni képes kubai emigráció, némi Castro-ellenességgel kormányzó, elnöki posztot ér? szavazatokat lehetett szerezni.

Fidel Castrónak gazdasági értelemben nem jöhetett jól az embargó, politikai értelemben azonban mindenképpen el?nyös volt. A piac szabályait semmibe véve alakíthatta át országa gazdaságát, hiszen az elszigeteltség szabad kezet adott. Ami hiányzott, azt meg megadták a szovjetek. De hasznos volt az Amerika-ellenesség politikai értelemben is, a rendszer kommunista ideológiája kiegészült a szabadságharcos hazafiassággal – meghatározó mértékben ennek köszönhet?, hogy Havannában máig sem következett be békés vagy kevésbé bársonyos „rendszerváltás”.

Megdönthette volna az Egyesült Államok Castrókat? A Szovjetunió létezése alatt legfeljebb világméret? konfliktust kockáztatva. Utána katonailag nem lett volna „ildomos”, politikailag és gazdaságilag pedig nem sikerült. Fidel az emlékezetes 1994-es csónakos menekülési hullámot is túlélte, s?t sikeresen kihasználta: országa „megszabadult” az ellenzékiek mellett több tízezer „kenyérpusztítótól” is. Mérsékelt gazdasági reformokkal életben tartotta az országot, amikor jött a „csoda”: Hugo Chávez. A venezuelai „vörös inges forradalom” gy?zelme és f?leg a hatalom stabilizálódása persze már nem valamilyen fels?bb er? beavatkozásának volt köszönhet?: Caracasban megjelentek a kubai orvosok és tanárok mellett a katonai és titkosszolgálati szakért?k is. Cserébe Kuba fillérékért

kapta az éltet? venezuelai olajat. Che álma is megvalósulni látszott: Latin-Amerika elkezdett bevörösödni. Aligha véletlen, hogy Fidel Castro ezt a pillanatot találta megfelel?nek a hatalomátadás elkezdésére. Ma Raúl az els? ember – persze Fidellel és a kontinensen európai gondolkozással felfoghatatlan legendájával a háttérben –, hatalma stabil és Kubában megkérd?jelezhetetlen.

Mindezek fényében joggal vet?dik fel a kérdés: mire ez a tavaly év végén kezd?dőtt nagy amerikai–kubai barátkozás, mir?l beszélt a hét végén Panamavárosban jó nyolcvan percet Barack Obama és Raul Castro?

Menjünk koktélkészítési sorrendben, jöjjön így a lime és jégkockák után el?ször a kubai rum. Havanna Chávez halála után sem veszítette el Venezuela támogatását, Caracas gazdasági válsága azonban a szigetországra is kihat. Ki lehetne tartani persze így is, f?leg hogy a kínai t?ke az oroszokkal versenyezve érkezik az országba, ráadásul Putyin már katonai szakért?it is visszavitte Havannába. Hosszú távon azonban ez már nem járható út, az új kubai generációknak is kevés. Most van azonban az a pillanat, amikor Castrók még az „er? pozíciójából” egyezhetnek ki az Egyesült Államokkal.

Barack Obama azért nyúlt a kólához, mert bár az amerikai gazdaság kezd magához térni a válság után, ám éget? szüksége van régi-új piacokra. Kubában és Dél-Amerikában a kínaiak és az oroszok mellett már más európaiak – f?leg a spanyolok és franciák – is bejelentkeztek, és ha a Fehér Ház fenntartja Havanna-ellenességét, washingtoni befektet?nek esélye sem lesz a régióban. Ráadásul a kubai kártya odahaza is már mást jelent, az els?, b?szen Castro-ellenes emigráció lényegében kihalt, fiaiknak és f?leg mára helyzetbe került unokáiknak már nincs kedve Disznó-öböl játszani, ?k üzletelni akarnak. A múlt évszázad végén érkezett gazdasági menekültek pedig végképp ebben érdekeltek. Azaz Floridát a békülékeny hang hozhatja, ezt kéri-követelik a demokrata párt vezet?i és az elnökaspiráns Hillary Clinton lobbistái is.

A Cuba librébe tehát, úgy t?nik, mára minden összetev? belekerült. Persze ne legyenek kételyeink, Washingtonnak és Havannának még éveket, ha nem évtizedeket mást és mást fog jelenteni „Kuba szabadsága”.

De valljuk meg, még egy gyengén kevert koktél is több a semminél.

Máté T. B? fél évszázadig azonban csak az els? két összetev? szerepelt a politikai Cuba librében: az amerikai–kubai viszony keser? is volt, fagyos is volt. Az 1961-ben, a havannai államosítások után bevezetett washingtoni embargó, a Castro-rezsim megdöntésére vonatkozó amerikai kísérletek, a kubai forradalom exportja lehetetlenné tett minden együttm?ködést.

A Disznó-öböl, a mérgezett szivarok és Che Guevara legendás „kirándulásai” persze csak a látványos részei voltak ennek a viszonyoknak, a harc minden fronton folyt 1961, a diplomáciai kapcsolatok megszüntetése és az amerikai kereskedelmi embargó egy évvel kés?bbi bevezetése óta.

Nem csekély cinizmussal nézve ez persze évtizedekig mindenkinek megfelelt. A Fehér Háznak szálka volt ugyan a „körme alatt” a vörös sziget, a dolognak azonban voltak el?nyei is. Egyfel?l a hidegháborús helyzetben bármikor jól jött a kertek alatt ólálkodó kommunista veszély, a Fehér Ház kertjében „partra szálló szivarozó szakállas” rémképe. Másfel?l ott volt a választásokat dönteni képes kubai emigráció, némi Castro-ellenességgel kormányzó, elnöki posztot ér? szavazatokat lehetett szerezni.

Fidel Castrónak gazdasági értelemben nem jöhetett jól az embargó, politikai értelemben azonban mindenképp el?nyös volt. A piac szabályait semmibe véve alakíthatta át országa gazdaságát, hiszen az elszigeteltség szabad kezet adott. Ami hiányzott, azt meg megadták a szovjetek. De hasznos volt az Amerika-ellenesség politikai értelemben is, a rendszer kommunista ideológiája kiegészült a szabadságharcos hazafiassággal – meghatározó mértékben ennek köszönhet?, hogy Havannában máig sem következett be békés vagy kevésbé bársonyos „rendszer váltás”.

Megdönthette volna az Egyesült Államok Castrókat? A Szovjetunió létezése alatt legfeljebb világméret? konfliktust kockáztatva. Utána katonailag nem lett volna „ildomos”, politikailag és gazdaságilag pedig nem sikerült. Fidel az emlékezetes 1994-es csónakos menekülési hullámot is túlélte, s?t sikeresen kihasználta: országa „megszabadult” az ellenzékiek mellett több tízezer „kenyérpusztítótól” is. Mérsékelt gazdasági reformokkal életben tartotta az országot, amikor jött a „csoda”: Hugo Chávez. A venezuelai „vörös inges forradalom” gy?zelme és f?leg a hatalom stabilizálódása persze már nem valamilyen fels?bb er? beavatkozásának volt köszönhet?: Caracasban megjelentek a kubai orvosok és tanárok mellett a katonai és titkosszolgálati szakért?k is. Cserébe Kuba fillérékért kapta az éltet? venezuelai olajat. Che álma is megvalósulni látszott: Latin-Amerika elkezdett bevörösödni. Aligha

véletlen, hogy Fidel Castro ezt a pillanatot találta megfelelőnek a hatalomátadás elkezdésére. Ma Raúl az első ember – persze Fidellel és a kontinensen európai gondolkozással felfoghatatlan legendájával a háttérben –, hatalma stabil és Kubában megkérdőjelezhetetlen.

Mindezek fényében joggal vetődik fel a kérdés: mire ez a tavaly év végén kezdődött nagy amerikai–kubai barátkozás, miről beszélt a hét végén Panamavárosban jó nyolcvan percet Barack Obama és Raul Castro? Menjünk koktélkészítési sorrendben, jöjjön így a lime és jégkockák után először a kubai rum. Havanna Chávez halála után sem veszítette el Venezuela támogatását, Caracas gazdasági válsága azonban a szigetországra is kihat. Ki lehetne tartani persze így is, főleg hogy a kínai tőke az oroszokkal versenyezve érkezik az országba, ráadásul Putyin már katonai szakértőt is visszavitt Havannába. Hosszú távon azonban ez már nem járható út, az új kubai generációknak is kevés. Most van azonban az a pillanat, amikor Castróék még az „első pozíciójából” egyezhetnek ki az Egyesült Államokkal.

Barack Obama azért nyúlt a kólához, mert bár az amerikai gazdaság kezd magához térni a válság után, ám égető szüksége van régi-új piacokra. Kubában és Dél-Amerikában a kínaiak és az oroszok mellett már más európaiak – főleg a spanyolok és franciák – is bejelentkeztek, és ha a Fehér Ház fenntartja Havanna-ellenességét, washingtoni befektetésnek esélye sem lesz a régióban. Ráadásul a kubai kártya odahaza is már mást jelent, az első, bőszen Castro-ellenes emigráció lényegében kihalt, fiaiknak és főleg mára helyzetbe került unokáiknak már nincs kedve Disznó-öböl játszani, ők üzletelni akarnak. A múlt évszázad végén érkezett gazdasági menekültek pedig végképp ebben érdekeltek. Azaz Floridát a békülékeny hang hozhatja, ezt kéri-követelik a demokrata párt vezetői és az elnökaspiráns Hillary Clinton lobbistái is.

A Cuba librébe tehát, úgy tűnik, mára minden összetevő belekerült. Persze ne legyenek kételyeink, Washingtonnak és Havannának még éveket, ha nem évtizedekig mást és mást fog jelenteni „Kuba szabadsága”.

De valljuk meg, még egy gyengén kevert koktél is több a semminél.

Máté T. Gyula – magyarhirlap.hu

Tisztelt olvasók! Legyenek olyan kedvesek és támogassák "lájkkukkal" a **Flag Polgári Magazin** facebook oldalát, a következő címen: <https://www.facebook.com/flagmagazin>
- Minden "lajk számít, segíti a magazin működését!

Köszönettel és barátsággal!

www.flagmagazin.hu

Tisztelt olvasók!

Legyenek olyan kedvesek és támogassák "lájkkukkal" a **Flag Polgári Magazin** Twitter oldalát a következő címen: <https://twitter.com/syracuse73>. illetve a Facebook oldalát pedig az alábbi címen:

<https://www.facebook.com/flagmagazin>

- Minden "lajk számít, segíti a magazin működését!

Köszönettel és barátsággal!

www.flagmagazin.hu

DR. DRÁBIK JÁNOS
100 ÉVVEL TRIANON UTÁN
DVD A trianoni gyalázaatról tabumentesen

„Egy film amelyet minden
magyarnak látnia kell”

Ajánló
